ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CAREL BURBACH

Η ΚΡΕΜΑΛΛΑ

Ἰούλιος εἶχε τελειώση τὸ γεῦμα του καὶ κάπνιζε βυθισμένος σὲ σκέψεις τὸ μυρωδᾶτο τσιγάρο του. Ἔξαφνα ἡ θυρωρὸς τοῦ ἔφερε ἕνα φάκελλο καλοσφραγισμένο μὲ βουλοκέρι. Ἕνα ρῖγος διαπέρασεν ἀμέσως τὸ σῶμα τοῦ Ἰουλίου καὶ καθὼς ἄνοιγε τὸ γράμμα τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

Μέσα στὸ φάκελλο δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ὀλιγόλογο σημείωμα τὸ ὁποῖον ἔγραφεν ὅτι τὴν ἑπομένην στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἰούλιος ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ σ' ἕνα γνωστὸ συμβολαιογράφο τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ἰούλιος ἤξερε καλὰ ὅτι ἦταν πειὰ ἐντελῶς κατεστραμμένος, ὅτι βρισκόταν μόλις στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου εἶχε περάση πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸ μυαλό του τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Πρὶν ἀπὸ λίγα μόλις λεπτὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγε, νόμιζε, ὅτι ἐκεῖνο ἦταν τὸ τελευταῖο του γεῦμα καὶ ὅτι τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα δωμάτια, ποὺ χάϊδευε τώρα μὲ τὸ βλέμμα του, ἦταν χαμένα γι' αὐτὸν γιὰ πάντα καὶ δὲν θὰ τὰ ξανάβλεπε ποτὲ πειά.

Παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὴ ζωὴ καταλάβαινε ὅτι ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε βρεθῆ σὲ θέσι τόσο δύσκολη, ὅσο τὴ στιγμὴ αὐτή. Ὅλο του τὸ βίο τὸν εἶχε περάσει μὲ ἀσωτεῖες καὶ παραλυσίες. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ χαρτιὰ τοῦ εἶχαν καταστρέψει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας του. Τὸ δὲ πρηγούμενο βράδυ εἶχε σημάνη ἡ τελειωτική καταστροφή του. Ἔχασε στὴ ρουλέτα ὅ,τι τοῦ ἀπέμεινε. Μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα ὅμως καὶ τὴν τόλμη ποὺ χαρακτηρίζει ἐκείνους ποὺ χάνουν, συνέχισε στ' ἀνοιχτὰ τὸ παιχνίδι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὸ τεράστιο χρέος του εἶχε δεκαπλασιασθεῖ.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταστροφὴ αὐτή, γύρισε στὸ σπίτι του, τὸ χέρι του ἀσυνείδητα ἔπιασε τὸ περίστροφό του, ποὺ τὸ εἶχε φυλαγμένο στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του... Τώρα ὅμως, καθὼς ὁ ἥλιος γέμιζε μὲ τὴ χαρὰ τῶν χρυσῶν ἀκτίνων του τὸ δωμάτιο τοῦ Ἰουλίου, τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ φαινόταν κωμικό.

***

Τὸ γράμμα ποὺ πῆρε πρὸ ὀλίγου προέρχονταν ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο τοῦ θείου του Χάρολδ, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες. Ἡ ἔκπληξις τοῦ Ἰουλίου γιὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τόσον μεγάλη, ὥστε σχεδὸν ἄρχισε νὰ δυσπιστῆ. Τί εἶχε νὰ περιμένη ἀπ' τὸ γέρο θεῖο τόν ; Ἀπὸ πολὺ καιρὸ τώρα εἶχε διακόψει κάθε σχέσι μαζύ του. Ἡ διαγωγὴ τοῦ Ἰουλίου εἶχε προκαλέσει τὸ θυμὸ τοῦ πλουσίου θείου ἐναντίον τοῦ ἀσώτου ἀνεψιοῦ του. Τί νὰ σήμαινε ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ συμβολαιογράφου ; Ὅταν ὁ Ἰούλιος πληροφορήθηκε τὸν θάνατο τοῦ θείου του οὔτε κἂν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι μποροῦσε νἄχη κάποια ἐλπίδα νὰ τὸν κληρονομήση. Καὶ τώρα αὐτὸ τὸ γράμμα !... Ἄφησε νὰ λειτουργήση ἀχαλίνωτη ἡ φαντασία του καὶ σκέφθηκε : Ἴσως στὸ τέλος τοῦ βίου του ὁ αὐστηρὸς γέρος νὰ εἶχε συγχωρήση τὸν παραλυμένο ἀνεψιό του. Ἴσως νὰ μαλάκωσε ἡ καρδιά του καὶ ν' ἄλλαξε τὴ διαθήκη του γιὰ ν' ἀρίση ὅλα στὸν Ἰούλιο...

Ἡ θυρωρὸς τοῦ ἔφερε ἕνα φάκελλο καλοσφραγισμένο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὴν ἑπομένη, πρωΐ-πρωΐ, πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι σκεφτόταν τὴν συνάντησί του μὲ τὸν συμβολαιογράφο. Τί θὰ τοῦ ἔλεγε ἄραγε ; Τοῦ εἶχε ἀφίσει πράγματι ὁ γέρο-Χάρολδ ὅλην τὴν περιουσίαν του ; Ἂν συνέβαινε τίποτε τέτοιο !... Ἂν ἡ τύχη ἀπεφάσιζε νὰ τοῦ χαμογελάση!... Ὦ, μποροῦσε νὰ ὁρκισθῆ ὁ ἄθλιος ὅτι μὲ τὴν κληρονομία τοῦ θείου του θὰ ἔκανε μιὰ καινούργια ζωή, θὰ λησμονοῦσε τὸ παρελθόν του, θὰ γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος, ἠθικός, σοβαρός, ἐγκρατής...

Στὶς 10 ἀκριβῶς βρισκόταν μπροστὰ στὸν συμβολαιογράφο καὶ διάβαζε μὲ ἀγωνία τὴ διαθήκη τοῦ θείου του. Τί περίεργη ἀλήθεια διαθήκη ! Ὁ ἰδιότροπος θεῖος διατύπωνε τὴν ἀξίωσι νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ ἀνεψιός του ἕνα σπίτι τοῦ ὁποίου σημειώνει τὴν διεύθυνσι. Ὁ Ἰούλιος δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή... Πετάχτηκε μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ἐκτελέση τὴν ἀξίωση τοῦ μακαρίτη. Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο, κατ' ἐντολήν του, μὲ ὅλην του τὴν ταχύτητα. Ἡ μισὴ ὥρα ὅμως, ποὺ ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ συμβολαιογραφεῖο τὸ σπίτι τοῦ Χάρολδ, φάνηκε στὸν Ἰούλιο αἰῶνας ὁλόκληρος.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ἔβαλε ἐπὶ τέλους στὴ κλειδαριὰ τοῦ σπιτιοῦ τὸ κλειδὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώση ὁ συμβολαιογράφος. Πέρασε βιαστικὸς ἕνα στενὸ καὶ μακρὺ διάδρομο, ἄνοιξε μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ διέκρινε στὸ βάθος ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Στὴ μέση τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἀπὸ τὴ στέγη κρεμότανε ἕνα σχοινὶ δεμένο σὲ θηλειὰ καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἦταν τοποθετημένη μιὰ καρέκλα. Ἦταν μια ἀγχόνη !...

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ὁ Ἰούλιος ἔμεινε σκεπτικὸς ἐμπρὸς στὴν ἀγχόνη αὐτή, ποὺ μὲ τόση πρωτοφανὴ σκληρότητα τοῦ εἶχε ἑτοιμάση ὁ θεῖος του. Ἦταν φανερὴ ἡ πρόθεσις τοῦ γέρο-Χάρολδ. Ἤθελε νὰ πῆ στὸν ἀνεψιό του ὅτι ὅλα πειὰ εἶχαν τελειώσει, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη τίποτε ἀπ' αὐτόν, ὅτι εἶχεν ἐξοφλήσει μὲ τὴ ζωή. Καὶ δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο ἀπ' τὴν ἀγχόνη !... Ὁ θεῖος του μάλιστα εἶχε φροντίσει νὰ τοῦ τὴν ἑτοιμάση πρὶν πεθάνη...

Μὲ σταθερὸ χέρι πέρασε τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό του καὶ χωρὶς ὁ Ἰούλιος καθόλου νὰ διστάση ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴ καρέκλα... Καθὼς ὅμως ὅλο του τὸ βάρος ἔπεσεν ἐπάνω στὸ σχοινί, στὸ ὁποῖο ἦταν κρεμασμένος, ἕνας φοβερὸς κρότος ἀκούστηκε : Ἡ στέγη ποὺ δὲν ἦταν καμωμένη γιὰ νὰ βαστάξη ἕνα τέτοιο βάρος, ἄνοιξε ἀμέσως στὴ μέση κι' ἄφησε νὰ χυθῆ ἕνα κῦμα ἀπὸ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα, ἕνα σύνναφο ἀπὸ χρυσάφι ποὺ σκέπασε ὅλο ὀχεδὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἰουλίου...

Μὲ τὰ μάτια θαμπωμένα ὁ Ἰούλιος θέλησε νὰ σηκωθῆ. Ἐνῶ ὅμως προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ βάρος τῶν νομισμάτων ποὺ τὸν σκέπαζαν, τὰ χέρια του ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ θείου του. Καὶ ὁ Ἰούλιος διάβασε μὲ συγκίνηση τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές: «***Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ λησμονήσης μέχρι τοῦ θανάτου σου αὐτό σου τὸ πάθημα, σὲ διατάσσω ν' ἀρχίσης μὲ τὴν κληρονομία ποὺ σοῦ ἀφήνω μιὰ καινούργια ζωή.***

Ὁ θεῖος σου Χάρολδ»

CAREL BURBACH

μόγελο στὰ χείλη, γιὰ νὰ τῆς δείξη πὼς δὲν ἔτρεφε κανένα μῖσος ἐναντίον της.

— Ἀδελφέ, κάθισε νὰ φᾶς μαζύ μας, ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τῆς βασίλισσας πρὸς αὐτόν.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν εἶχε ὄρεξη. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ τραπεζιοῦ ἔλεγε πὼς ἔννοιωθε κάτι νὰ τὸν πιέζη στὴν καρδιά.

Ἡ μοχθηρὴ βασίλισσα εἶχε συμφωνήσει ἀπὸ πρὶν μὲ τοὺς ἀνθρώπους της, στὸ τέλος τοῦ τραπεζιοῦ, ὅταν ἐκείνη θὰ ἔβγαζε τὸ μαντῆλι της, νὰ φέρουν ἀπλωμένο ἀπάνω σ' ἕνα ἀργυρὸ δίσκο τὸ ροῦχο ποὺ ἐφοροῦσε ὁ σύζυγός της τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας του καὶ συγχρόνως νὰ ἐπιτεθοῦν ὅλοι μαζὺ ἐναντίον τοῦ πρίγκηπος.

Πράγματι ἡ βασίλισσα, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι της καὶ ἔφεραν τὸ ροῦχο τοῦ δολοφονημένου βασιλέως.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ ροῦχο, εὐγενέσιατε πρίγκηψ ; θυμᾶσαι ; ρώτησε τότε ἡ βασίλισσα, σηκώνοντας μὲ τὸ χέρι της τὸ ματωμένο ροῦχο.

Ἀμέσως οἱ δολοφόνοι ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Ἰωάννου τῆς Ἀντιοχείας καὶ τὸν ἔπνιξαν στὸ ἴδιο δωμάτιο ὅπου εἶχε δολοφονηθῆ καὶ ὁ Πέτρος ὁ Α'.

***

Ἀργότερα ἡ βασίλισσα κατηγορήθη πὼς εἶχε προσπαθήση νὰ δηλητηριάση τὸ ἴδιο τὸ παιδί της. Μὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἐγκλήματα βρέθηκε ἀνακατεμένη.

Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἡσυχάση μιὰ γιὰ πάντα ὁ Πέτρος ὁ Β'. τὴν ἔβαλε σ' ἕνα καράβι καὶ τὴν ἔστειλε στὴν πατρίδα του τὴν Ἀραγωνία.

Τώρα ἂν ἡσύχασε ἢ ὄχι ἐκεῖ, εἶνε ἄγνωστο...

Σ. Κ.

ΗΔΙΨΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ὅταν ἀνεκαλύφθησαν τὰ πρῶτα χρυσωρυχεῖα στὴν Αὐστραλία ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα τῆς Εὐρώπης ποὺ προσήγγιζαν στὰ λιμάνια τῆς χρυσοφόρου ἠπείρου δὲν ξαναγύριζαν στὴν Εὐρώπη γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο γιατὶ δὲν ὑπῆρχε προσωπικὸ νὰ τὰ ὁδηγήση πίσω. Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων ἀπὸ τὸν πρῶτο καπετάνιο ὡς τὸν τελευταῖο μοῦτσο ἀποβιβαζόμενα στὴν ξηρὰ ἐσαγηνεύοντο ἀπὸ τὸ ὄνειρο τοῦ πλούτου καὶ μεθυσμένοι ἀκολουθοῦσαν τὴ χρυσὴ χίμαιρα.

Ἄρχιζαν δηλαδὴ τὶς ἀτελείωτες περιπλανήσεις των στὶς ἐρημιές. Στὴν ἄπληστη φαντασία τους κάτω ἀπὸ κάθε πέτρα κρύβονταν ὄγκοι χρυσαφιοῦ. Νόμιζαν ὅτι σκαλίζοντας λίγο τὴ γῆ, θὰ ἔβλεπαν ἀμέσως τὸ πολύτιμο μέταλλο νὰ σπιθοβολᾶ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά τους.

Καὶ τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα κεφάλια, ἑλκόμενα ἀπὸ τὸ ὄνειρο καὶ τὴν ἀκατασίγαστη δίψα τοῦ χρυσοῦ, φορτωμένα μὲ μιὰ μονάχα ἀξίνα ἔπαιρναν τὰ βουνά, ἐνῶ τὰ πλοῖα σάπιζαν ἀκίνητα κ' ἔρημα στὰ λιμάνια.